

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Biskupcu I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Wilchowska
Protokolant:	stażysta Paulina Narkiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 kwietnia 2017 r. w B.

sprawy z powództwa Kancelarii (...) S.A. z siedzibą w K.

przeciwko P. J.

o zapłatę

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Powód Kancelaria (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. wniósł o zasądzenie od pozwanego P. J. kwoty 1742,00 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 11 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych w wysokości 30 zł, zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 900 zł oraz kwoty 0,30 zł tytułem zwrotu innych kosztów.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał, iż w dniu 15 marca 2015 roku pozwany zawarł z (...) Sp.z.o.o. za pośrednictwem platformy internetowej www.kredito24.pl umowę pożyczki na kwotę 1200 zł. Pozwany zgodnie z zawartą umową pożyczki przed wypłaceniem mu środków pieniężnych przez kredytodawcę, dokonał wpłaty na wskazane konto bankowe w wysokości umówionej, na podstawie której cedent dokonał weryfikacji jego danych osobowych oraz uzyskał akceptację warunków umowy, realizując czynności weryfikacyjne zgodnie z Umową ramową pożyczki. (...) Sp. z.o.o. w dniu 15 marca 2015 r. wypłacił środki pieniężne zgodnie z zawartą umową pożyczki wskazując, iż całkowity koszt pożyczki będzie wynosił 1742 zł. Jednocześnie pozwany zobowiązał się na podstawie umowy pożyczki do jej zwrotu do dnia 10 października 2015 r. Dnia 30 czerwca 2015 r. (...) Sp.z.o.o. (wcześniej (...) Sp. z.o.o.) dokonał przelewu wierzytelności przysługujących mu od pozwanego na rzecz Kancelarii (...) Spółka Akcyjna. O dokonaniu cesji pozwany został poinformowany pismem z dnia 30 września 2015 r. W tym samym dniu pozwany został wezwany przez powoda do dobrowolnego spełnienia świadczenia pieniężnego. Powód nadto podał, iż dochodzi od pozwanego odsetek ustawowych za opóźnienie w spłacie pożyczki pozwanej na zasadzie wyrażonej w art. 481 kc, żądając ich zapłaty od dnia następującego po dniu umownego terminu spłaty pożyczki (pозew k. 3-4).

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazał, że nie zawierał umowy pożyczki z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., a ponadto w dniu zawarcia tej umowy przebywał w Zakładzie Karnym w S., zaś w tym czasie jego dowód osobisty był zdeponowany w administracji zakładu karnego. Transakcja miała miejsce o godzinie 23:24:33, a więc w okresie odizolowania osadzonego w związku odbywanym wyrokiem. Zaś inne dane, poza imieniem, nazwiskiem i (...), podane w umowie nie zgadzają się i nie należą do pozwanego.

Ponadto wskazał, że 19 marca 2017 zł złożył doniesienie o popełnieniu przestępstwa polegającego na wykorzystaniu jego numeru PESEL celem uzyskania kredytu (odpowiedź na pozew k. 52-55).

Sąd ustalił i zważył co następuje:

Powództwo nie było zasadne i podlegało oddaleniu.

Pozwany w niniejszej sprawie zakwestionował umowę, wskazując, że nie mógł jej zawrzeć, ponieważ w tamtym okresie odbywał karę pozbawienia wolności, a ktoś wykorzystał część jego danych do uzyskania pożyczki.

Powód nie odniósł się do twierdzeń pozwanego, pomimo zobowiązania do ustosunkowania się do odpowiedzi na pozew.

Rządząca procesem cywilnym zasada kontrydiktoryjności polega na tym, że to nie na sądzie, lecz stronach procesowych spoczywa ciężar aktywnego uczestniczenia w czynnościach procesowych, oferowania dowodów na potwierdzenie własnych tez oraz podważenie twierdzeń przeciwnika. Pożądana aktywność wyraża się zarówno w składaniu pism procesowych jak też w odpowiednim reagowaniu na zachowania procesowe przeciwnika i przedstawiane przez niego dowody tak w pismach procesowych jak i na rozprawie.

W myśl art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Ujęta w tym przepisie ogólna zasada rozkładu ciężaru dowodu ma charakter materialny, gdyż wskazuje, kto poniesie negatywne skutki nie przedstawienia dowodów na potwierdzenie faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Korelatem przytoczonego obowiązku jest zaś na gruncie prawa procesowego art. 232 k.p.c., który stanowi, że strony obowiązane są wykazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Co ważne, to obowiązkiem powoda jest przytoczenie okoliczności faktycznych, z których wywodzi roszczenie i wskazanie na dowody, których przeprowadzenie potwierdzi zasadność jego twierdzeń o faktach. Wszelkie okoliczności faktyczne doniosłe dla rozstrzygnięcia sprawy i składające się na podstawę faktyczną rozstrzygnięcia muszą mieć oparcie w dowodach przeprowadzonych w toku postępowania, o ile nie są objęte zakresem faktów przyznanych przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości oraz co do faktów niezaprzeczonych.

Powód nie zaprzeczył okolicznościom wskazanym w odpowiedzi na pozew, co z kolei w myśl art. 230 k.p.c., pozwoliło Sądowi - mając na względzie całe postępowanie - uznać je za przyznane i włączyć wprost do podstawy rozstrzygnięcia. Z przedłożonej przez pozwanego kserokopii dowodu osobistego wynika, że tylko imię, nazwisko i numer PESEL mają prawidłowe odzwierciedlenie w umowie.

W niniejszej sprawie Sąd pominął wszelkie dokumenty przedstawione przez powoda w formie kserokopii niedoświadczonych przez pełnomocnika za zgodność z oryginałem uznając, że kserokopie – co do zasady - nie mogą stanowić dowodu, na podstawie którego można czynić ustalenia faktyczne. Pozwany zaprzeczył, by kiedykolwiek zawierał taką umowę, a dodatkowo wskazał, że w chwili podejmowania czynności dokonywanych przez Internet był osadzony i nie miał fizycznej możliwości jej zawarcia. Fakt niepoświadczenia tych dokumentów – jak wynika z przeprowadzonego postępowania dowodowego – mógł być zabiegiem celowym, o czym świadczy niepewność co do istnienia umowy o wskazanej treści zawartej przez wymienione w niej podmioty.

W ocenie Sądu powód nie przedstawił żadnego dowodu, który pozwalałby na ustalenie, że w istocie przysługuje mu od pozwanego dochodzona pozwem należność.

Przepis art. 3 k.p.c. zobowiązuje strony do dokonywania czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawania wyjaśnień co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz do przedstawiania dowodów. Stosowane niekiedy przez profesjonalnych pełnomocników ogólne zaprzeczenie wszystkim faktom powołanym przez stronę przeciwną stanowi oczywiste naruszenie powołanego przepisu i jest pozbawione jakiegokolwiek znaczenia procesowego. Strona ma obowiązek odnieść się do poszczególnych faktów, a jeżeli według

jej wiedzy fakty te przedstawiają się odmiennie, niż to wynika z oświadczeń przeciwnika procesowego, ma obowiązek przedstawić swoją wersję dotyczącą tych faktów.

Z uwagi na zasadę kontrydiktoryjności (art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c.) o ostatecznym kształcie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia w dużej mierze decyduje sama inicjatywa dowodowa stron. (...) ta nie jest związana wyłącznie z pozytywnym dowodzeniem przez stronę określonych faktów zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, ale również z odpowiednią reakcją jej przeciwnika procesowego, która może ograniczyć się bądź to do zaprzeczenia określonym faktom (w celu m.in. przeciwdziałania uznaniu ich za przyznane - art. 230 k.p.c.), bądź też do przeprowadzenia przeciwdowodu. Nie wymagają bowiem dowodu fakty przyznane (również milcząco), notoryjne lub znajdujące oparcie w domniemaniach nieusuwalnych bądź nieobalonych (art. 228-230 k.p.c. i art. 234 k.p.c.).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów, orzeczono jak w sentencji.